

Arrest

nr. 247 753 van 19 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X (*alias* X)
2. X (*alias* X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X) en X (*alias* X), die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.A., alias A.A. (eerste verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Tadzjeken te behoren.

Op 13 oktober 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen te zijn geboren in Miray, gelegen in het district Andar van de provincie Ghazni. U bent nooit naar school gegaan en kan lezen noch schrijven. Na uw huwelijk kwamen uw ouders, uw broer en uw zus om het leven in een bombardement. Dit gebeurde ongeveer 15 jaar geleden. Sindsdien hebt u

geheugenproblemen. Uw ongehuwde schoonbroer, G.S. (...), was lid van de taliban. Hij woonde in bij u en uw gezin. Hij verplichtte u om erg hard te werken in het huishouden. Als hij niet tevreden was, werd u door hem mishandeld. Uw echtgenoot durfde niet op te treden tegen uw schoonbroer door diens X.X; CG: X), uit te huwelijken, besloten u en uw gezin te vluchten. In de nazomer van 2015 verliet u samen met uw man en drie kinderen Afghanistan. Aan de grens tussen Iran en Turkije werd uw man door de smokkelaars gescheiden van u en de overige leden van uw gezin. Hij werd opgepakt door de Iraanse autoriteiten toen hij de grens illegaal probeerde te overschrijden. Sindsdien hebt u niets meer over hem vernomen. Samen met uw kinderen reisde u verder naar Europa. Op 12 oktober 2015 kwamen jullie aan in België. Eén dag later vroeg u hier een eerste keer internationale bescherming aan. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: de taskara van uw minderjarige zoon, een verzendingsbewijs uit Afghanistan, diverse medische attesten, foto's van kwetsuren na een val, de bevestiging van een afspraak bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis.

Op 9 november 2018 sloot het CGVS uw eerste verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring dat u heel uw leven in Miray, gelegen in het district Andar van de provincie Ghazni, heeft verbleven waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Tegen deze beslissing ging u in beroep. In het kader van de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) liet u optekenen dat u had gelogen. U liet er optekenen dat jullie in werkelijkheid hebben gewoond in de provincie Balkh, dat uw zoon A. (...) (O.V. 7.505.937 ; 12/15045) Afghanistan heeft verlaten omwille van eerwraak en dat jullie noodgedwongen naar Ghazni verhuisden omdat jullie vreesden om het slachtoffer te worden van eerwraak. Hieromtrent merkte de RvV onder meer op dat u naliel in concreto uiteen te zetten op welke wijze de vrees voor eerwraak uw familie ertoe zou hebben gedwongen hun huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen, dat uw beweerdte oudste zoon intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, hetgeen impliceert dat deze persoon reeds geruime tijd in België verblijft, terwijl u pas in de nazomer van 2015 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, dat u geenszins een coherent en gedetailleerd beeld bood van wanneer u waar in Afghanistan heeft verbleven en evenmin van de concrete problemen die u er persoonlijk zou hebben ondervonden en dat de karige uitleg over de in het verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. De RvV merkte voorts op dat de familiale band tussen u en de personen waarvan u beweert dat het om uw zonen gaat allerm minst vaststaat. Tegen deze beslissing van de RvV dd. 02.09.2019 diende u geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u – net als uw dochter D. (...) - op 13 september 2019 X X ; 19/23220) diende diezelfde dag zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat jullie ongeveer tot 2010 woonden in de stad Mazar-e Sharif, gelegen in de provincie Balkh. Vervolgens verhuisden jullie naar Pol-e Khumri, gelegen in de provincie Baghlan, waar jullie ongeveer acht maanden verbleven hebben. Hierna woonden jullie ongeveer zeven maanden in Kaboel om daarna een drietal maanden in Ghazni te wonen. Vervolgens hebben jullie nog twee jaar in de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie, gewoond alvorens Afghanistan in 2015 te verlaten. U stelt dat u nog enkele andere zaken wilt wijzigen aan uw eerdere verklaringen. Zo is uw echte familienaam A. (...) en niet R. (...). In werkelijkheid heeft u - in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen - drie zonen en drie dochters: A. (...) (O.V. X ; X), S. (...) (O.V. X ; X), M. (...) (O.V. X ; X), M. (...) (O.V. onbekend), D. (...) (O.V. X ; XZ) en L. (...) (op bijlage bij de moeder). In werkelijkheid heeft u Afghanistan verlaten omdat uw zoon A. (...) een relatie had met zijn nicht N. (...). De familie van N. (...) ging na een relatie van zeven à acht jaar nog steeds niet akkoord met een huwelijk waardoor ze negen à 10 jaar geleden Afghanistan hebben verlaten. Voor hun vertrek verbleven ze een nacht bij jullie buurman toen de politie uw huis binnenviel samen met Ah. (...), de halfbroer van N. (...), en haar vader. Ze waren op zoek naar uw zoon A. (...) en Ah. (...) sloeg hierbij uw echtgenoot. Hierop verlieten A. (...) en N. (...) Afghanistan. Aangezien ook het leven van uw gezin in gevaar was, verlieten jullie twee dagen later Mazar-e Sharif om naar Pul-e Khumri te reizen. Intussen weet Ah. (...) dat A. (...) en N. (...) in België zijn. Hij stuurde dreigbrieven naar uw broer en schoonbroer waarin stond dat de hele familie zou worden onthoofd indien jullie ooit naar Afghanistan zouden terugkeren. Op aanraden van andere mensen die jullie onderweg naar België tegenkwamen loog u over uw herkomst en problemen. Bovendien zei uw schoondochter N. (...) u dat u niets mocht vertellen over haar, uw zoon A. (...) en hun problemen. U haalt ook aan dat u in juli een dna-test laat doen met A. (...) om aan te tonen dat hij uw zoon is. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door Ah. (...). Ook in hoofde van uw kinderen vreest u dat ze zouden worden ontvoerd of onthoofd door Ah. (...) die gewapend en gevaarlijk is.

U legt volgende documenten neer: twee foto's, een kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019, een kopie van een brief van een advocaat dd. 02.07.2020 en een kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 met daaronder een afspraakbevestiging van het UZA dd. 07.07.2020.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming gewag maakte van bepaalde bijzondere procedurele noden die uw volwaardige deelname aan het procedureverloop naar eigen zeggen bemoeilijken.

U verklaarde toen immers dat u geheugenproblemen hebt sinds uw ouders, broer en zus omkwamen bij een bombardement. Zo kan u zich vaak al na een uur niet meer herinneren wat u voordien hebt gedaan (CGVS eerste verzoek dd. 31.07.2017, p. 3-4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaatgeneraal. Zo werd er tot drie keer toe een persoonlijk onderhoud georganiseerd om u de kans te bieden om uw vluchtmotieven uit de doeken te doen en uw herkomst aan te tonen. In het kader van de behandeling van jullie eerste verzoek werd bovendien ook voor uw dochter D. (...), die dezelfde motieven en herkomst aanhaalde, tot twee keer toe een persoonlijk onderhoud georganiseerd. Echter moest er ook op worden gewezen dat u de oorzaak van uw beweerde geheugenproblemen niet aannemelijk maakte en dat uit de medische stukken die u aanreikte, niet kon worden afgeleid dat u door uw verklaarde geheugenproblemen niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten. Het CGVS was dan ook van oordeel dat de elementen die voorlagen bezwaarlijk konden volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kon bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. De kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019 en de kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen zetten. Hierin wordt gesteld dat u sinds begin 2017 (volgens de brief) dan wel sinds augustus 2017 (volgens het attest) op het CGG in begeleiding is en u er op regelmatige basis een afspraak heeft bij de psychosociale begeleider en een psychiater. Ook wordt in de brief gesteld dat uw klachten van depressieve aard zijn en blijven persisteren. Zo heeft u last van onder andere prikkelbaarheid en cognitieve problemen. Echter, er wordt nergens gewag gemaakt van welke cognitieve problemen u heeft en in welke mate en wanneer deze tot uiting komen. Ook wordt in de brief geschreven dat u lijdt aan posttraumatische stressstoornis en problemen verbonden aan de sociale omgeving. Tevens blijkt uit deze brief dat u op het moment van opmaak van de brief twee medicijnen inneemt. Uit deze documenten blijkt niet dat u heden niet in staat bent om op coherente wijze verklaringen af te leggen, temeer daar reeds uit uw voorgaande verzoek blijkt dat u hiertoe in staat was. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard moet worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de verklaringen die u naar aanleiding van de weigeringsbeslissing omtrent uw eerste verzoek bij de RvV heeft laten optekenen. Meer bepaald stelt u nu voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) - net als voor de RvV - dat u in werkelijkheid in de provincie Balkh heeft gewoond en dat u Afghanistan heeft verlaten omwille van eerwraak (arrest RvV nr. 225 571 van 2 september 2019 ; verklaring volgend verzoek, punten 5, 16 & 19). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat de RvV in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van de weigeringsbeslissing van het CGVS omtrent uw eerste verzoek, van mening was dat u geheel naliet in concreto uiteen te zetten wat de precieze omstandigheden waren die uw beweerde zoon omwille van eerwraak zijn land van herkomst zouden hebben doen verlaten en/of op welke wijze deze vrees voor eerwraak u ertoe zou hebben gedwongen uw huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. Ook wees de RvV erop dat u niet preciseerde in welk dorp en welk district van de provincie Balkh u woonde en/of sedert wanneer u er zou hebben gewoond. Evenmin verduidelikte u er wanneer de problemen rond eerwraak in hoofdte van uw zoon zouden zijn begonnen, dan wel wanneer deze problemen voor uzelf zouden zijn begonnen en dus evenmin wanneer uw familie gedwongen zou zijn geweest om de woning te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. De RvV besloot dat u

geenszins een coherent en gedetailleerd beeld biedt van wanneer u waar in Afghanistan heeft verbleven en evenmin van de concrete problemen die u er persoonlijk zou hebben ondervonden. Ook was de RvV van oordeel dat u evenmin toelichting gaf omtrent de reden(en) voor het wijzigen van uw verklaringen en/ of het voorheen afleggen van leugenachtige verklaringen. Anderzijds werd bij de RvV verwezen naar uw "zware psychologische problemen" als reden voor het niet vertellen van de waarheid. Echter, net als het CGVS was de RvV van mening dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat er in uw hoofde sprake is van dermate ernstige psychische/psychologische problemen dat u niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en doorleefde verklaringen. Waar op de RvV verwezen werd naar "een ander probleem (intra familiaal)", dient gesteld dat u hieromtrent niet de minste toelichting verschafte in uw verzoekschrift en/of ter terechtzitting, zodat u dit beweerde intrafamiliaal probleem geenszins aannemelijk maakte. Tegen deze beslissing en beoordeling van de RvV diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Ook in het kader van uw tweede en huidige verzoek heeft u geen afdoende redenen gegeven voor het afleggen van uw eerdere leugenachtige verklaringen. Dat mensen u onderweg naar België vertelden dat u niet mocht zeggen dat u van Mazar-e Sharif afkomstig was omdat België u dan zou terugsturen en dat uw schoondochter N. (...) u zei om niets te zeggen over haar, uw zoon en hun problemen (verklaring volgend verzoek, punt 16), kan niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze. Deze verklaring is onvoldoende ter verantwoording. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw dochter D. (...) verklaart dat niet N. (...), maar haar broer A. (...), opgedragen heeft om niets te vertellen over hem (verklaring volgend verzoek dochter (15/29313/Z) dd. 13.07.2020, punt 16).

U legt voorts op de DVZ weliswaar uitgebreidere verklaringen dan op de RvV af. Echter, met betrekking tot deze nieuwe verklaringen moet echter worden gesteld dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zo verklaart u nu dat u in werkelijkheid A.A. (...) heet, dat u afkomstig bent van Mazar-e Sharif in de provincie Balkh, dat u drie zonen en drie dochters heeft en dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees te worden gedood door Ah. (...), de halfbroer van N. (...) die de partner van uw zoon A. (...) is en tevens zijn nicht, die problemen voor uw familie veroorzaakte nadat A. (...) en N. (...) in 2010 Afghanistan hebben verlaten nadat de familie van N. (...) telkens de huwelijksaanzoeken van uw familie weigerde. Ah. (...) stuurde dreigbrieven naar uw broer en schoonbroer waarin stond dat de hele familie onthoofd zou worden indien jullie zouden terugkeren (verklaring volgend verzoek, punten 1, 5 & 16). Echter, geeft u nog steeds geen concrete informatie over de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in de jaren sinds het vertrek van uw zoon in 2010 en jullie verhuis naar Baghlan. Zo heeft u immers als laatste nog meer dan twee jaar – uw dochter spreekt over meer dan drie jaar – verbleven in de stad Herat (verklaring volgend verzoek, vraag 16 en verklaring volgend verzoek 15/29313Z, punt 16). Er kan dan ook verwacht worden dat u concreet aangeeft welke problemen u en uw familie de jaren voor jullie vertrek dan precies hebben gehad die jullie ertoe zouden hebben gedwongen het land te verlaten. De loutere melding dat er dreigbrieven zouden zijn gestuurd naar uw broer en schoonbroer, zonder enige verdere uitleg, is bezwaarlijk voldoende om een beeld te geven van jullie concrete problemen in de laatste jaren voor jullie vertrek en de gebeurtenissen die hebben geleid tot jullie vertrek uit Herat en Afghanistan.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u op geen enkele objectieve wijze kunt aantonen dat de door u vermelde A. (...) daadwerkelijk uw zoon is. Uw verklaring dat u en A. (...) in juli 2020 een dna-test zouden laten afnemen om aan te tonen dat jullie familie zijn en de kopie van een afspraakbevestiging van het UZA dd. 07.07.2020 dat aantoonde dat u op 22 juli 2020 er een afspraak had voor een dna-test (verklaring volgend verzoek, punt 18 ; document 4), veranderen hier niets aan. Dergelijk objectief bewijs is nochtans essentieel aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u vreest om in Afghanistan te worden gedood door uw familielid Ah. (...) omwille van de problemen van A. (...) (verklaring volgend verzoek,

punten 16 & 19). Ook de kopie van de brief van een advocaat dd. 02.07.2020 waarin louter geschreven wordt dat u een dna-test wenst te laten uit te voeren met A. (...) Ah. (...) kan evenmin jullie verklaarde familiale band met elkaar aantonen.

Wat betreft de twee door u neergelegde foto's waarvan u verklaart dat deze ongeveer 12 jaar geleden werden genomen in Mazar-e Sharif en waarop volgens u uzelf te zien bent met uw echtgenoot en uw zoon A. (...) (verklaring volgend verzoek, punt 18), moet vooreerst worden opgemerkt dat ook deze twee foto's niet op objectieve wijze de verklaarde familiale band tussen A. (...) en u kunnen aantonen. Bovendien moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft de eerder aangehaalde de kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019 en de kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat de medische attesten geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw verklaarde problemen niet kunnen aantonen.

Gelet op voorgaande kan er worden gesteld dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in het kader van het tweede verzoek van uw dochter, D.R. (...) (O.V. 8.142.594; 15/29313/Z), door het CGVS werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgende verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van R.D., alias A.D. (tweede verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Tadzjiken te behoren.

Op 13 oktober 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen te zijn geboren in Miray, gelegen in het district Andar van de provincie Ghazni. Uw oom, G.S. (...), was lid van de taliban. Hij woonde in bij het gezin van uw ouders. Hij verplichtte uw moeder, A.R. (...) (O.V. 8.142.599 ; 15/29314/Z), om erg hard te werken in het huishouden. Als hij niet tevreden was, werd ze door hem mishandeld. Uw vader durfde niet op te treden tegen zijn broer door zijn positie bij de taliban. In de laatste jaren voor uw vertrek begon uw oom u steeds vaker lastig te vallen. Hij raakte u aan en wilde dat u de nacht bij hem zou doorbrengen. U probeerde daaraan te ontsnappen en bracht uw moeder daarover op de hoogte. Toen uw vader vernam dat uw oom van plan was om u en uw jongere zus uit te huwelijken aan andere talibanleden, vertrokken jullie met behulp van een smokkelaar uit Ghazni. In de nazomer van 2015 verliet u samen met uw ouders en minderjarige broer en zus Afghanistan. Aan de grens tussen Iran en Turkije werd uw vader door de smokkelaars gescheiden van u en de overige leden van uw gezin. Uw vader werd opgepakt toen hij de grens illegaal probeerde te

overschrijden. Sindsdien hebt u niets meer over hem vernomen. Samen met uw moeder, broer en zus reisde u verder naar Europa. Op 12 oktober 2015 kwamen jullie aan in België. Eén dag later vroeg u hier internationale bescherming aan.

Op 9 november 2018 sloot het CGVS uw eerste verzoek af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaring dat u heel uw leven in Miray, gelegen in het district Andar van de provincie Ghazni, heeft verbleven waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Tegen deze beslissing ging u in beroep. In het kader van de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) liet u optekenen dat u had gelogen. U liet er optekenen dat jullie in werkelijkheid hebben gewoond in de provincie Balkh, dat uw broer A. (...) (O.V. 7.505.937 ; 12/15045) Afghanistan heeft verlaten omwille van eerwraak en dat jullie noodgedwongen naar Ghazni verhuisden omdat jullie vreesden om het slachtoffer te worden van eerwraak. Hieromtrent merkte de RvV onder meer op dat u naliel in concreto uiteen te zetten op welke wijze de vrees voor eerwraak uw familie ertoe zou hebben gedwongen hun huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen, dat de beweerde oudste zoon van uw moeder intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, hetgeen impliceert dat deze persoon reeds geruime tijd in België verblijft, terwijl u pas in de nazomer van 2015 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, dat u geenszins een coherent en gedetailleerd beeld bood van wanneer u waar in Afghanistan heeft verbleven en evenmin van de concrete problemen die u er persoonlijk zou hebben ondervonden en dat de karige uitleg over de in het verzoekschrift nieuw aangehaalde elementen afbreuk deed aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan. De RvV merkte voorts op dat de familiale band tussen u en de personen waarvan u beweert dat het om de zonen van uw moeder gaat allerm minst vaststaat. Tegen deze beslissing van de RvV dd. 02.09.2019 diende u geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten diende u – net als uw moeder - op 13 september 2019 een tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Uw broer M. (...) (O.V. 8.907.892 ; 19/23220) diende diezelfde dag zijn eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat jullie tot 2010 woonden in de stad Mazare Sharif, gelegen in de provincie Balkh. Vervolgens verhuisden jullie naar Pol-e Khumri, gelegen in de provincie Baghlan, waar jullie zeven à acht maanden verbleven hebben. Hierna woonden jullie vijf à zes maanden in Koboel om daarna zes maanden in Ghazni te wonen. Vervolgens hebben jullie nog drie jaar in de stad Herat, gelegen in de gelijknamige provincie, gewoond alvorens Afghanistan in 2015 te verlaten. U stelt dat u nog enkele andere zaken wil wijzigen aan uw eerdere verklaringen. Zo is uw echte familienaam A. (...) en niet R. (...). Jullie wisten eerst niet wat een familienaam was. In werkelijkheid heeft u – in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen drie broers en twee zussen: A. (...) (O.V. 7.505.937 ; 12/15045), S. (...) (O.V. 8.172.168 ; 15/34900/Z), M. (...) (O.V. 8.907.892 ; 19/23220), M. (...) (O.V. onbekend) en L. (...) (op bijlage bij de moeder). In werkelijkheid heeft u Afghanistan verlaten omdat uw broer A. (...) een relatie had met uw nicht N. (...). Uw familie heeft verschillende keren haar hand gevraagd maar haar familie weigerde dit telkens. Hierdoor hebben A. (...) en N. (...) in 2010 in het grootste geheim en ongehuwd Afghanistan verlaten. Hierna werd uw familie verschillende keren bedreigd door uw neef, Ah. (...) die de halfbroer van N. (...) is. Ah. (...) was een gewapende man met veel macht, hij viel jullie huis binnen en sloeg uw vader wanneer hij op zoek was naar uw broer. Op 22 juli 2020 zouden uw moeder en A. (...) een dna-test laten afnemen om aan te tonen dat ze familie zijn. Op aanraden van andere mensen die jullie onderweg naar België tegenkwamen, zei u dat u van Ghazni afkomstig was. Bovendien zei uw broer u dat u niets mocht zeggen over hem en dat u uw eigen vluchtmotieven moesten vertellen. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door Ah. (...) die wapens en veel macht heeft. U stelt dat uw hele familie in gevaar is omwille van de problemen van uw broer A. (...).

U verwijst naar de documenten die uw moeder in het kader van haar tweede verzoek neerlegt. Meer bepaald gaat het over twee foto's, een kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019, een kopie van een brief van een advocaat dd. 02.07.2020 en een kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 met daaronder een afspraakbevestiging van het UZA dd. 07.07.2020.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard moet worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de verklaringen die u naar aanleiding van de weigeringsbeslissing omtrent uw eerste verzoek bij de RvV heeft laten optekenen. Meer bepaald stelt u nu voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) - net als voor de RvV - dat u in werkelijkheid in de provincie Balkh heeft gewoond en dat u Afghanistan heeft verlaten omwille van eerwraak (arrest RvV nr. 225 571 van 2 september 2019 ; verklaring volgend verzoek, punten 5, 16 & 19). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat de RvV in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van de weigeringsbeslissing van het CGVS omtrent uw eerste verzoek, van mening was dat u geheel naliet in concreto uiteen te zetten wat de precieze omstandigheden waren die uw beweerde broer omwille van eerwraak zijn land van herkomst zouden hebben doen verlaten en/of op welke wijze deze vrees voor eerwraak u ertoe zou hebben gedwongen het huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. Ook wees de RvV erop dat u niet preciseerde in welk dorp en welk district van de provincie Balkh u woonde en/of sedert wanneer u er zou hebben gewoond. Evenmin verduidelikte u er wanneer de problemen rond eerwraak in hoofde van uw broer zouden zijn begonnen, dan wel wanneer deze problemen voor uzelf zouden zijn begonnen en dus evenmin wanneer uw familie gedwongen zou zijn geweest om de woning te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. De RvV besloot dat u geenszins een coherent en gedetailleerd beeld biedt van wanneer u waar in Afghanistan heeft verbleven en evenmin van de concrete problemen die u er persoonlijk zou hebben ondervonden. Ook was de RvV van oordeel dat u evenmin toelichting gaf omtrent de reden(en) voor het wijzigen van uw verklaringen en/ of het voorheen afleggen van leugenachtige verklaringen. Anderzijds werd bij de RvV verwezen naar de "zware psychologische problemen" van uw moeder als reden voor het niet vertellen van de waarheid. Echter, net als het CGVS was de RvV van mening dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat er in hoofde van uw moeder sprake is van dermate ernstige psychische/psychologische problemen dat zij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en doorleefde verklaringen. Waar op de RvV verwezen werd naar "een ander probleem (intra familiaal)", dient herhaald dat u hieromtrent niet de minste toelichting verschaftte in uw verzoekschrift en/of ter terechtzitting, zodat u dit beweerde intrafamiliaal probleem geenszins aannemelijk maakte. Tegen deze beslissing en beoordeling van de RvV diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Ook in het kader van uw tweede en huidige verzoek heeft u geen afdoende redenen gegeven voor het afleggen van uw eerdere leugenachtige verklaringen. Dat mensen u onderweg naar België vertelden dat u moest zeggen dat u van Ghazni kwam omdat u anders weinig kans zou maken op een erkenning en dat uw broer u zei om niets te zeggen over hem en uw eigen vluchtmotieven te vertellen (verklaring volgend verzoek, punt 16), kan niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze. Deze verklaring is onvoldoende ter verantwoording. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw broer u zou hebben verteld hem niet te vermelden (verklaring volgend verzoek, punt 16). Immers, als u in Afghanistan daadwerkelijk een reële vrees en problemen had omwille van dezelfde redenen als uw broer A. (...), die in België erkend werd als vluchteling, was er geen enkele reden om een ander asielrelaas te verzinnen en te liegen over uw verblijfplaatsen en uw familie. Hieromtrent moet nog worden opgemerkt dat uw moeder verklaart dat niet uw broer A. (...),

maar zijn vrouw N. (...), opgedragen heeft om niets te vertellen over haar, A. (...) en hun problemen (verklaring volgend verzoek moeder (15/29314/Z) dd. 13.07.2020, punt 16).

U legt voorts op de DVZ weliswaar uitgebreidere verklaringen dan op de RvV af. Echter, met betrekking tot deze nieuwe verklaringen moet echter worden gesteld dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zo verklaart u nu dat u in werkelijkheid D.A. (...) heet, dat u afkomstig bent van Mazar-e Sharif in de provincie Balkh, dat u drie broers en twee zussen heeft en dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees te worden gedood door Ah. (...), de halfbroer van N. (...) die de partner van uw broer A. (...) is en tevens uw nicht, die problemen voor uw familie veroorzaakte nadat A. (...) en N. (...) in 2010 Afghanistan hebben verlaten nadat de familie van N. (...) telkens de huwelijksaanzoeken van uw familie weigerde (verklaring volgend verzoek, punten 1, 5, 16 & 19). Echter, geeft u nog steeds geen informatie over de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in de jaren sinds het vertrek van uw zoon in 2010 en jullie verhuis naar Baghlan. Zo heeft u immers als laatste nog meer dan drie jaar verbleven in de stad Herat (verklaring volgend verzoek, punt 16). Er kan dan ook verwacht worden dat u concreet aangeeft welke problemen u en uw familie de jaren voor jullie vertrek dan precies hebben gehad die jullie ertoe zouden hebben gedwongen het land te verlaten.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u op geen enkele objectieve wijze kunt aantonen dat de door u vermelde A. (...) daadwerkelijk uw broer is. Uw verklaring dat uw moeder en A. (...) op 22 juli 2020 een dna-test zouden hebben laten afnemen om aan te tonen dat ze familie zijn en de kopie van een afspraakbevestiging van het UZA dd. 07.07.2020 dat aantoonde dat uw moeder op 22 juli 2020 er een afspraak had voor een dna-test (verklaring volgend verzoek, punt 23 ; document 4), veranderen hier niets aan. Dergelijk objectief bewijs is nochtans essentieel aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u vreest om in Afghanistan te worden gedood door uw neef Ah. (...) omwille van de problemen van A. (...) (verklaring volgend verzoek, punten 16 & 19). Ook de kopie van de brief van een advocaat dd. 02.07.2020 waarin louter geschreven wordt dat uw moeder een dna-test wenst te laten uit te voeren met A.A. (...) kan evenmin jullie verklaarde familiale band met elkaar aantonen.

Wat betreft de twee door uw moeder neergelegde foto's waarvan zij verklaart dat deze ongeveer 12 jaar geleden werden genomen in Mazar-e Sharif en waarop volgens haar zijzelf te zien is met haar echtgenoot en haar zoon A. (...) (verklaring volgend verzoek moeder (15/29314/Z) dd. 13.07.2020, punt 18), moet vooreerst worden opgemerkt dat ook deze twee foto's niet op objectieve wijze de verklaarde familiale band tussen A. (...) enerzijds en u en uw moeder anderzijds kunnen aantonen. Bovendien moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

In de kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019 en de kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 wordt gesteld dat uw moeder sinds begin 2017 (volgens de brief) dan wel sinds augustus 2017 (volgens het attest) op het CGG in begeleiding is en ze er op regelmatige basis een afspraak heeft bij de psychosociale begeleider en een psychiater. Ook wordt in de brief gesteld dat de klachten van uw moeder van depressieve aard zijn en blijven persisteren. Zo heeft ze last van onder andere prikkelbaarheid en cognitieve problemen. Echter, er wordt nergens gewag gemaakt van welke cognitieve problemen uw moeder heeft en in welke mate en wanneer deze tot uiting komen. Ook wordt in de brief geschreven dat uw moeder lijdt aan posttraumatische stressstoornis en problemen verbonden aan de sociale omgeving. Tevens blijkt uit deze brief dat uw moeder op het moment van opmaak van de brief twee medicijnen inneemt. Omtrent deze brief en attest van het CGG moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van de psychische problemen van uw moeder, zodat de medische attesten geen sluitend bewijs vormt van de door uw moeder en u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw verklaarde problemen niet kunnen aantonen.

Gelet op voorgaande kan er worden gesteld dat u geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat ook in het kader van het tweede verzoek van uw moeder, A.R. (...) (O.V. 8.142.599 ; 15/29314/Z), door het CGVS werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van dit volgende verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in hun "Verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring (art. 39/2 en 39/82 van de Vreemdelingenwet)" in een enig middel op de schending van: "artikel I van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel".

Verzoekende partijen vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de inhoud van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet; dit onder meer aan de hand van artikel 32, eerste en derde lid van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005.

Vervolgens stellen zij:

"Bij hun huidig verzoek hebben verzoekende partijen ernstige elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om hun verzoeken om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren."

Verder gaan zij in op de psychische problemen in hoofde van eerste verzoekster. In dit kader voeren zij aan:

"In de eerste plaats schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht door het profiel van verzoekende partijen en hun verschillende verblijfplaatsen niet te betrekken in de beoordeling van hun verzoek (volgend verzoek) om internationale bescherming.

In het feitenonderdeel in de bestreden beslissingen is nochtans opgenomen dat eerste verzoekster verklaarde geheugenproblemen te hebben sinds haar ouders, broer en zus omkwamen bij een bombardement. In een kopie van een brief van het CGG d.d. 06.12.2019 en kopie van een attest van het CGG d.d. 06.12.2019 wordt gesteld dat eerste verzoekster sinds begin 2017 dan wel sinds augustus 2017 op het CGG in begeleiding is en dat zij op regelmatige basis een afspraak heeft bij de psychosociale begeleider en een psychiater. Tevens wordt er in de brief gesteld dat eerste verzoekster kampt met klachten van depressieve aard en dat deze blijven persisteren. Eerste verzoekster heeft latst van cognitieve problemen en prikkelbaarheid. In diezelfde brief wordt gesteld dat eerste verzoekster lijdt aan posttraumatische stressstoornis en problemen verbonden aan de sociale omgeving. Aan tweede verzoekster werd d.d. 13.07.2020 bij het DVZ de vraag gesteld of er sinds haar laatste verzoek om internationale bescherming wijzigingen zijn in haar familiale situatie, haar antwoord hierop was het volgende:

"Neen, het enige dat veranderd is, is dat mijn moeder nog zieker geworden is oww de stress en het gemis van mijn vader. " (Administratief dossier R.D. (...), verklaring DVZ d.d.13.07.2020, vraag 13.)"

Omtrent het gegeven dat zij eerder leugenachtige verklaringen aflegden, verklaren verzoekende partijen:

"Vooreerst dient er vermeld te worden dat verzoeksters betreurenswaardig genoeg eerder leugenachtige verklaringen hebben afgelegd. Van hen mag inderdaad redelijkerwijs verwacht worden

dat ze hun asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzetten en de bevoegde instanties in het onthaalland zo correct mogelijk inlichten over hun identiteit, regio van herkomst en vluchtmotieven. Ten overvloede, hoewel het te betreuren valt dat verzoekers afbreuk hebben gedaan aan hun algemene geloofwaardigheid, moet er enigszins rekening gehouden worden met het feit dat aan verzoeksters onderweg naar België werd aangeraden om niet te vertellen dat ze van Mazar-e Sharif afkomstig zijn, daar België hen anders zou terugsturen. Het was om deze reden dat verzoeksters initieel niet de waarheid hadden verteld over hun herkomst en problemen. Eerste verzoekster verklaarde het volgende toen haar de vraag werd gesteld waarom ze bij haar eerste verzoek besloten heeft om onjuiste informatie mee te delen:

(...)

Daarenboven verklaarde tweede verzoekster het volgende wanneer haar bij DVZ werd gevraagd of ze nog iets wou toevoegen aan haar verklaring:

(...)

Hierbij vermocht de verwerende partij niet vergeten dat verzoeksters twee Afghaanse vrouwen zijn. Niettemin stelt de verwerende partij onterecht dat er in onderhavig geval geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekers voor internationale bescherming in aanmerking komen.”

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de door hen neergelegde nieuwe elementen. Daarbij doen zij gelden:

“Een eerste nieuw element heeft betrekking op het feit dat verzoeksters in werkelijkheid de familienaam ‘A. (...)’ dragen en dus niet de familienaam R. (...). Verder verklaren verzoeksters dat ze afkomstig zijn van Mazar-e Sharif in de provincie Balkh en dat ze daar tot ongeveer 2010 hebben gewoond. Vervolgens verhuisden ze naar Pol-e Khumri, gelegen in de provincie Baghlan, waar ze ongeveer acht maanden verbleven hebben. Hierna woonden ze ongeveer zeven maanden in Kaboel om daarna een drietal maanden in Ghazni te wonen. Verzoeksters hebben hierna ongeveer twee jaar in de stad Herat gewoond, gelegen in de gelijknamige provincie, alvorens Afghanistan in 2015 te verlaten. Eerste verzoekster verklaart tevens drie zonen en drie dochters te hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeksters omtrent de verschillende verblijfplaatsen, hetgeen uiteraard belangrijk is voor de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Een volgend nieuw element dat door verzoeksters is aangehaald geweest, is dat zij Afghanistan verlaten hebben uit vrees te worden gedood door Ah. (...), de halfbroer van N. (...). N. (...) is de partner van A. (...) (zoon van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster) en eveneens zijn nicht. De halfbroer Ah. (...) veroorzaakte problemen voor de familie van verzoekende partijen nadat A. (...) en N. (...) in 2010 Afghanistan hebben verlaten nadat de familie van N. (...) telkens de huwelijksaanzoeken van de familie van verzoekende partijen weigerde. Ah. (...) stuurde dreigbrieven naar de broer en schoonbroer van eerste verzoekster waarin stond dat de hele familie onthoofd zou worden indien ze zouden terugkeren naar Afghanistan. Eerste verzoekster verklaarde hieromtrent het volgende toen haar de vraag werd gesteld of er bepaalde zaken waren die zij wou toevoegen of corrigeren aan haar eerdere verklaringen:

(...)

Op dezelfde vraag antwoordde tweede verzoekster hetzelfde. Zij verklaarde meer bepaald het volgende:

(...)

Bovendien haalde eerste verzoekster tevens aan dat zij in juli een DNA-test zou laten doen met A. (...) om aan te tonen dat hij haar zoon is. Eerste verzoekster legde een kopie van een afspraakbevestiging van het UZA d.d. 07.07.2020 neer die aantoonde dat ze op 22 juli 2020 een afspraak had voor een DNA-test. Verder verklaarde eerste verzoekster het volgende met betrekking tot de foto's die ze neerlegde om te staven dat A. (...) wel degelijk haar zoon is:

(...)

Verzoeksters vrezen dat ze bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan gedood zullen worden door Ah. (...). Eerste verzoekster vreest tevens in hoofde van haar kinderen dat ze ontvoerd of onthoofd zouden worden door Ah. (...), deze man is gevaarlijk en gewapend. Eerste verzoekster verklaarde zelfs liever hier te willen sterven onder een trein dan terug te keren naar Afghanistan. (Administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 13.07.2020, vraag 19)

Noemenswaardig is bovendien ook het feit dat eerste verzoekster meldt dat haar man geen vast adres heeft en op verschillende plaatsen verblijft in Afghanistan, Pakistan en Tadzjikistan (Administratief dossier R.A. (...), verklaring DVZ d.d. 13.07.2020, vraag 21). Tweede verzoekster bevestigt dit door te verklaren dat ze haar vader bijna elke dag spreken, dat hij geen vast adres heeft en afwisselend verblijft in Afghanistan (Herat), Tadzjikistan en Oezbekistan. Het onderzoek naar familiale samenstelling en de mogelijkheid tot vestiging van verzoeksters in Afghanistan is belangrijk, daar eerste verzoekster lange

tijd gescheiden is van haar man en tweede verzoekster een ongehuwde Afghaanse jongedame betreft. Zoals reeds hierboven uiteengezet verklaarde tweede verzoekster dat haar moeder nog zieker is geworden omwille van de stress en het gemis van haar echtgenoot.

De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel alsook de motiveringsplicht daar zij aanhaalt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeksters zouden ondervinden met Ah. (...), halfbroer van N. (...) (partner van A. (...), zijnde de zoon van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster) bij terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op en in het licht van de verklaringen van verzoekende partijen en het feit dat ze hebben verklaard dat ze vrezen voor hun leven in Afghanistan daar de halfbroer van N. (...) (partner van A. (...), zoon van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster) dreigbrieven stuurde naar de broer en schoonbroer van eerste verzoekster waarin stond dat de hele familie onthoofd zou worden indien ze ooit naar Afghanistan zouden terugkeren, diende de verwerende partij een grondig onderzoek te voeren. Zowel naar hun verblijf in Mazar-e Sharif, Pol-e Khumri, Kaboel, Ghazni en Herat, alsook de precare situatie waarin verzoeksters zich bevinden en het feit dat A. (...) wel degelijk de zoon is van eerste verzoekster en broer van tweede verzoekster."

Volgens verzoekende partijen is het voormelde onderzoek nog des te relevanter nu uit de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 2018 blijkt dat Kabul geen intern vestigingsalternatief kan vormen. Verzoekende partijen wijzen in deze ook op het "verslag contactvergadering internationale bescherming" van MYRIA van 17 oktober 2018.

"Verzoeksters zijn dan ook van mening dat de verwerende partij de medewerkingsplicht heeft geschonden. Ten overvloede, de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken is zeer kort om de nieuwe elementen alsook toekomstige bezwaren van het CGVS uiteen te zetten.

Het staat vast dat de verwerende partij in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel verzoekende partijen de gelegenheid diende te geven om te worden gehoord. Artikel 41 van het Charter van de grondrechten van de EU bepaalt het volgende:

(...)

In die kader diene dan ook voorafgaandelijk worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese inzake arrest M.M.v. Ireland waar het Hof wijst op het recht om te worden gehoord:

(...)

Deze rechtspraak werd bovendien bevestigd in het arrest van het EHRM M.A. v. Zwitserland, n°52589-13, 18 november 2014, §65-66.

Door verzoekende partijen niet te horen, heeft de verwerende partij niet alleen de hoorplicht en de rechten van de verdediging geschonden, maar zij is ook voorbijgaan aan het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen hadden dienstige informatie kunnen verschaffen over ter discussie gestelde elementen om de beslissing te beïnvloeden. Zij hadden met andere woorden hun zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden. Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten.

Ter zake kan worden geconcludeerd dat verzoekende partijen weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. hebben aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht."

2.2. Verzoekende partijen vragen op basis van het voorgaande om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog benevens de in het verzoekschrift geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft vooreerst een medisch attest waaruit blijkt dat eerste verzoekster de moeder is van de heer A.A.

Verder gaat het om een weigeringsbeslissing die werd genomen ten aanzien van A.M., de zoon van eerste verzoekster, respectievelijk de broer van tweede verzoekster. Hierin wordt de verwantschapsband tussen eerste verzoekster en A.A. niet meer betwist. Verder leiden verzoekende partijen uit de inhoud van voormelde beslissing, meer bepaald het gegeven dat aan A.M. verweten wordt dat deze geen zicht bood op zijn verblijfplaatsen, af dat verweerder hieraan belang hecht en dat

zij bijgevolg over hun verschillende verblijfplaatsen voorafgaand aan hun vertrek uit Afghanistan hadden moeten worden gehoord.

3.2. Verweerder brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Uit het dossier blijkt dat ten aanzien van verzoekende partijen een verklaring in de voormelde zin werd afgenomen en dat zij deze verklaring ondertekenden. Eveneens blijkt dat deze verklaringen onverwijld werden overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op welke wijze artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet *in casu* zou zijn geschonden, kan dan ook niet worden ingezien. Bovendien wordt dit door verzoekende partijen op generlei wijze uiteengezet. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd in het betoog dat het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU zouden zijn geschonden doordat zij in het kader van hun voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming, niet (opnieuw) werden gehoord door verweerder.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat beide verzoekende partijen verscheidene keren werden gehoord in het kader van hun eerste procedure internationale bescherming. Daarenboven dienden zij in het kader van deze procedure een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en konden zij ook het in het kader van deze beroepsprocedure hun standpunt kenbaar maken. Verzoekende partijen werden, zoals reeds hoger werd aangegeven, bovendien in staat gesteld om in het kader van hun huidige, tweede verzoek om internationale bescherming, overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, de nodige verklaringen af te leggen en informatie te verstrekken over de nieuwe elementen die zich te dezen aandienen en in dit kader de nodige documenten en elementen aan te reiken. Aldus is het recht van verzoekende partijen om te worden gehoord, zoals onder meer opgenomen in artikel 41, 2°, a) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, gerespecteerd, hebben zij de kans gehad om hun standpunt op een nuttige wijze kenbaar te maken en kan niet worden aangenomen dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden louter omdat zij niet nogmaals werden gehoord.

Dient in het kader van het voorgaande daarenboven te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verzoekende partijen laten in het kader van het voorgaande bovendien na om de nodige verdere verduidelijking te verschaffen. Zij werken niet uit en geven op generlei wijze aan wat zij bij de DVZ nog hadden willen toevoegen, waarover zij dan wel concreet opnieuw gehoord hadden moeten worden door verweerder of wat zij daarbij hadden kunnen of willen toevoegen aan hun dossier. Evenmin tonen zij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van dit dossier, de bestreden motiveringen en de bestreden beslissingen. Zij beperken zich in het verzoekschrift immers tot

het uiten van de louter algemene, boude en ongefundeerde bewering dat zij dienstige informatie hadden kunnen verschaffen, hun zaak (mogelijks) beter hadden kunnen verdedigen en het resultaat hadden kunnen beïnvloeden, zonder hierover ook maar de minste verdere duiding te verschaffen.

Uit de inhoud van de door middel van een aanvullende nota neergelegde weigeringsbeslissing van A.M., de zoon van eerste verzoekster, respectievelijk broer van tweede verzoekster, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekende partijen laten uitschijnen, verder geenszins worden afgeleid dat of waarom zij opnieuw gehoord hadden moeten worden met betrekking tot hun verblijfplaatsen voorafgaand aan hun vertrek uit Afghanistan. Vooreerst blijkt te dezen uit de stukken van het dossier en hetgeen volgt genoegzaam dat zij over het voorgaande tijdens hun eerdere verzoek om internationale bescherming reeds terdege werden ondervraagd, dat zij hierover informatie aanreikten aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van hun beroepsprocedure tijdens hun eerdere verzoek en dat zij hierover ook tijdens hun huidige verzoek ten overstaan van de DVZ bijkomende inhoudelijke verklaringen konden afleggen. Verzoekende partijen laten ook in dit kader daarenboven na om ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij werken niet concreet uit wat zij dienaangaande hadden kunnen of willen toelichten. Evenmin tonen zij aan of maken zij aannemelijk dat of op welke wijze zulks van invloed had kunnen zijn op de beoordeling van hun verzoek en/of de inhoud van de bestreden beslissing.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekende partijen ook middels het onderhavige verzoekschrift en in het kader van hun onderhavige beroepsprocedure de kans hadden om de nodige bijkomende uitleg en inlichtingen te verschaffen inzake de voorliggende nieuwe elementen en hun verzoek om internationale bescherming.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen, inzake de toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, met recht wordt gemotiveerd:

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming gewag maakte van bepaalde bijzondere procedurele noden die uw volwaardige deelname aan het procedureverloop naar eigen zeggen bemoeilijken.

U verklaarde toen immers dat u geheugenproblemen hebt sinds uw ouders, broer en zus omkwamen bij een bombardement. Zo kan u zich vaak al na een uur niet meer herinneren wat u voordien hebt gedaan (CGVS eerste verzoek dd. 31.07.2017, p. 3-4). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het verleden steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw eerste verzoek door het Commissariaatgeneraal. Zo werd er tot drie keer toe een persoonlijk onderhoud georganiseerd om u de kans te bieden om uw vluchtmotieven uit de doeken te doen en uw herkomst aan te tonen. In het kader van de behandeling van jullie eerste verzoek werd bovendien ook voor uw dochter D. (...), die dezelfde motieven en herkomst aanhaalde, tot twee keer toe een persoonlijk onderhoud georganiseerd. Echter moest er ook op worden gewezen dat u de oorzaak van uw beweerde geheugenproblemen niet aannemelijk maakte en dat uit de medische stukken die u aanreikte, niet kon worden afgeleid dat u door uw verklaarde geheugenproblemen niet bij machte zou zijn om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud of een coherent verhaal uiteen te zetten. Het CGVS was dan ook van oordeel dat de elementen die voorlagen bezwaarlijk konden volstaan om te besluiten dat u werkelijk niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kon bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. De kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019 en de kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 bevatten geen informatie die bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen zetten. Hierin wordt gesteld dat u sinds begin 2017 (volgens de brief) dan wel sinds augustus 2017 (volgens het attest) op het CGG in begeleiding is en u er op regelmatige basis een afspraak heeft bij de psychosociale begeleider en een psychiater. Ook wordt in de brief gesteld dat uw klachten van depressieve aard zijn en blijven persisteren. Zo heeft u last van onder andere prikkelbaarheid en cognitieve problemen. Echter, er wordt nergens gewag gemaakt van welke cognitieve problemen u heeft en in welke mate en wanneer deze tot uiting komen. Ook wordt in de brief geschreven dat u lijdt aan posttraumatische stressstoornis en problemen verbonden aan de sociale omgeving. Tevens blijkt uit deze brief dat u op het moment van opmaak van de brief twee medicijnen inneemt. Uit deze documenten blijkt niet dat u heden niet in staat bent om op coherente wijze verklaringen af te leggen, temeer daar reeds uit uw voorgaande verzoek blijkt dat u hiertoe in staat was. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg te wijzen op hun eerder afgelegde verklaringen omtrent eerste verzoeksters psychische problemen en de ter adstructie van deze problemen neergelegde documenten. Hiermee doen zij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, pertinente, inzake de in hoofde van eerste verzoekster aangevoerde psychische problemen en de ter staving van deze psychische problemen neergelegde attesten gedane vaststellingen. Bijgevolg blijven deze vaststellingen onverminderd gelden.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat er (in hoofde van eerste verzoekster) bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Ook tonen zij niet aan dat, waar of op welke wijze zulks van invloed had kunnen zijn op de afgelegde verklaringen. Verder duiden zij op generlei wijze hoe dit op zijn beurt van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming of de inhoud van de bestreden motiveringen en beslissingen.

4.5. De bestreden beslissingen zijn geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek onvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen".

In dit kader wordt in de bestreden beslissingen, mede gelet op hetgeen voorafgaat, vooreerst met recht gemotiveerd en wordt door verzoekende partijen niet betwist:

"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de verklaringen die u naar aanleiding van de weigeringsbeslissing omtrent uw eerste verzoek bij de RvV heeft laten optekenen. Meer bepaald stelt u nu voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) - net als voor de RvV - dat u in werkelijkheid in de provincie Balkh heeft gewoond en dat u Afghanistan heeft verlaten omwille van eerwraak (arrest RvV nr. 225 571 van 2 september 2019 ; verklaring volgend verzoek, punten 5, 16 & 19). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat de RvV in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van de weigeringsbeslissing van het CGVS omtrent uw eerste verzoek, van mening was dat u geheel naliet in concreto uiteen te zetten wat de precieze omstandigheden waren die uw beweerdde zoon omwille van eerwraak zijn land van herkomst zouden hebben doen verlaten en/of op welke wijze deze vrees voor eerwraak u ertoe zou hebben gedwongen uw huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. Ook wees de RvV erop dat u niet preciseerde in welk dorp en welk district van de provincie Balkh u woonde en/of sedert wanneer u er zou hebben gewoond. Evenmin verduidelikte u er wanneer de problemen rond eerwraak in hoofde van uw zoon zouden zijn begonnen, dan wel wanneer deze problemen voor uzelf zouden zijn begonnen en dus evenmin wanneer uw familie gedwongen zou zijn geweest om de woning te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. De RvV besloot dat u geenszins een coherent en gedetailleerd beeld biedt van wanneer u waar in Afghanistan heeft verbleven en evenmin van de concrete problemen die u er persoonlijk zou hebben ondervonden. Ook was de RvV van oordeel dat u evenmin toelichting gaf omtrent de reden(en) voor het wijzigen van uw verklaringen en/ of het voorheen afleggen van leugenachtige verklaringen. Anderzijds werd bij de RvV verwezen naar uw "zware psychologische problemen" als reden voor het niet vertellen van de waarheid. Echter, net als het CGVS was de RvV van mening dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat er in uw hoofde sprake is van dermate ernstige psychische/psychologische problemen dat u niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige en doorleefde verklaringen. Waar op de RvV verwezen werd naar "een ander probleem (intra familiaal)", dient gesteld dat u hieromtrent niet de minste toelichting verschaftte in uw verzoekschrift en/of ter terechtzitting, zodat u dit beweerdde intrafamiliaal probleem geenszins aannemelijk maakte. Tegen deze beslissing en beoordeling van de RvV diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

(...)

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op de verklaringen die u naar aanleiding van de weigeringsbeslissing omtrent uw eerste verzoek bij de RvV heeft laten optekenen. Meer bepaald stelt u nu voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) - net als voor de RvV - dat u in werkelijkheid in de provincie Balkh heeft gewoond en dat u Afghanistan heeft verlaten omwille van eerwraak (arrest RvV nr. 225 571 van 2 september 2019 ; verklaring volgend verzoek, punten 5, 16 & 19). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat de RvV in het kader van de beroepsprocedure naar aanleiding van de weigeringsbeslissing van het CGVS omtrent uw eerste verzoek, van mening was dat u geheel naliet in concreto uiteen te zetten wat de precieze omstandigheden waren die uw beweerdde broer omwille van eerwraak zijn land van herkomst zouden hebben doen verlaten en/of op welke wijze deze vrees voor eerwraak u ertoe zou hebben gedwongen het huis te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. Ook wees de RvV erop dat u niet preciseerde in welk dorp en welk district van de provincie Balkh u woonde en/of sedert wanneer u er zou hebben gewoond. Evenmin verduidelikte u er wanneer de problemen rond eerwraak in hoofde van uw broer zouden zijn begonnen, dan wel wanneer deze problemen voor uzelf zouden zijn begonnen en dus evenmin wanneer uw familie gedwongen zou zijn geweest om de woning te verkopen en naar de provincie Ghazni te verhuizen. De RvV besloot dat u geenszins een coherent en gedetailleerd beeld biedt van wanneer u waar in Afghanistan heeft verbleven en evenmin van de concrete problemen die u er persoonlijk zou hebben ondervonden. Ook was de RvV van oordeel dat u evenmin toelichting gaf omtrent de reden(en) voor het wijzigen van uw verklaringen en/ of het voorheen afleggen van leugenachtige verklaringen. Anderzijds werd bij de RvV verwezen naar de "zware psychologische problemen" van uw moeder als reden voor het niet vertellen van de waarheid. Echter, net als het CGVS was de RvV van mening dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat er in hoofde van uw moeder sprake is van dermate ernstige psychische/psychologische problemen dat zij niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het

afleggen van coherente, geloofwaardige en doorleefde verklaringen. Waar op de RvV verwezen werd naar "een ander probleem (intra familiaal)", dient herhaald dat u hieromtrent niet de minste toelichting verschaft in uw verzoekschrift en/of ter terechtzitting, zodat u dit beweerde intrafamiliaal probleem geenszins aannemelijk maakte. Tegen deze beslissing en beoordeling van de RvV diende u geen cassatieberoep in.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming."

Verder wordt in de bestreden beslissingen, dit mede gelet op hetgeen dienaangaande reeds werd aangegeven in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met reden aangegeven:

"Ook in het kader van uw tweede en huidige verzoek heeft u geen afdoende redenen gegeven voor het afleggen van uw eerdere leugenachtige verklaringen. Dat mensen u onderweg naar België vertelden dat u niet mocht zeggen dat u van Mazar-e Sharif afkomstig was omdat België u dan zou terugsturen en dat uw schoondochter N. (...) u zei om niets te zeggen over haar, uw zoon en hun problemen (verklaring volgend verzoek, punt 16), kan niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelswijze. Deze verklaring is onvoldoende ter verantwoording. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw dochter D. (...) verklaart dat niet N. (...), maar haar broer A. (...), opgedragen heeft om niets te vertellen over hem (verklaring volgend verzoek dochter (15/29313/Z) dd. 13.07.2020, punt 16).

(...)

Ook in het kader van uw tweede en huidige verzoek heeft u geen afdoende redenen gegeven voor het afleggen van uw eerdere leugenachtige verklaringen. Dat mensen u onderweg naar België vertelden dat u moest zeggen dat u van Ghazni kwam omdat u anders weinig kans zou maken op een erkenning en dat uw broer u zei om niets te zeggen over hem en uw eigen vluchtmotieven te vertellen (verklaring volgend verzoek, punt 16), kan niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelswijze. Deze verklaring is onvoldoende ter verantwoording. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw broer u zou hebben verteld hem niet te vermelden (verklaring volgend verzoek, punt 16). Immers, als u in Afghanistan daadwerkelijk een reële vrees en problemen had omwille van dezelfde redenen als uw broer A. (...), die in België erkend werd als vluchteling, was er geen enkele reden om een ander asielrelaas te verzinnen en te liegen over uw verblijfplaatsen en uw familie. Hieromtrent moet nog worden opgemerkt dat uw moeder verklaart dat niet uw broer A. (...), maar zijn vrouw N. (...), opgedragen heeft om niets te vertellen over haar, A. (...) en hun problemen (verklaring volgend verzoek moeder (15/29314/Z) dd. 13.07.2020, punt 16)."

Verzoekende partijen slagen er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zij beperken zich namelijk tot een loutere herhaling en bevestiging van hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun eerdere, leugenachtige gezegden. Hiermee kunnen zij in het geheel niet volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, inzake deze verklaringen gedane, pertinente en terechte vaststellingen.

Voor het overige geven verzoekende partijen slechts op algemene wijze aan dat verweerder niet mocht vergeten dat zij twee Afghaanse vrouwen zijn. Hoe zij met dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering afbreuk zouden kunnen doen aan de voormelde motieven, kan niet worden ingezien. Ook van een Afghaanse vrouw mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij de op haar rustende medewerkingsplicht vervult, dat zij in dit kader haar asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en dat zij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland daarbij van meet af aan correct inlicht over haar identiteit, regio van herkomst, naaste familieleden, verblijfplaats(en), levensloop en vluchtmotieven.

Eveneens wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“U legt voorts op de DVZ weliswaar uitgebreidere verklaringen dan op de RvV af. Echter, met betrekking tot deze nieuwe verklaringen moet echter worden gesteld dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zo verklaart u nu dat u in werkelijkheid A.A. (...) heet, dat u afkomstig bent van Mazar-e Sharif in de provincie Balkh, dat u drie zonen en drie dochters heeft en dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees te worden gedood door Ah. (...), de halfbroer van N. (...) die de partner van uw zoon A. (...) is en tevens zijn nicht, die problemen voor uw familie veroorzaakte nadat A. (...) en N. (...) in 2010 Afghanistan hebben verlaten nadat de familie van N. (...) telkens de huwelijksaanzoeken van uw familie weigerde. Ah. (...) stuurde dreigbrieven naar uw broer en schoonbroer waarin stond dat de hele familie onthoofd zou worden indien jullie zouden terugkeren (verklaring volgend verzoek, punten 1, 5 & 16). Echter, geeft u nog steeds geen concrete informatie over de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in de jaren sinds het vertrek van uw zoon in 2010 en jullie verhuis naar Baghlan. Zo heeft u immers als laatste nog meer dan twee jaar – uw dochter spreekt over meer dan drie jaar – verbleven in de stad Herat (verklaring volgend verzoek, vraag 16 en verklaring volgend verzoek 15/29313Z, punt 16). Er kan dan ook verwacht worden dat u concreet aangeeft welke problemen u en uw familie de jaren voor jullie vertrek dan precies hebben gehad die jullie ertoe zouden hebben gedwongen het land te verlaten. De loutere melding dat er dreigbrieven zouden zijn gestuurd naar uw broer en schoonbroer, zonder enige verdere uitleg, is bezwaarlijk voldoende om een beeld te geven van jullie concrete problemen in de laatste jaren voor jullie vertrek en de gebeurtenissen die hebben geleid tot jullie vertrek uit Herat en Afghanistan.

(...)

Wat betreft de twee door u neergelegde foto's waarvan u verklaart dat deze ongeveer 12 jaar geleden werden genomen in Mazar-e Sharif en waarop volgens u uzelf te zien bent met uw echtgenoot en uw zoon A. (...) (verklaring volgend verzoek, punt 18), (...) moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft de eerder aangehaalde de kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019 en de kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat de medische attesten geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw verklaarde problemen niet kunnen aantonen.

(...)

U legt voorts op de DVZ weliswaar uitgebreidere verklaringen dan op de RvV af. Echter, met betrekking tot deze nieuwe verklaringen moet echter worden gesteld dat zij de kans niet aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Zo verklaart u nu dat u in werkelijkheid D.A. (...) heet, dat u afkomstig bent van Mazar-e Sharif in de provincie Balkh, dat u drie broers en twee zussen heeft en dat u Afghanistan verlaten heeft uit vrees te worden gedood door Ah. (...), de halfbroer van N. (...) die de partner van uw broer A. (...) is en tevens uw nicht, die problemen voor uw familie veroorzaakte nadat A. (...) en N. (...) in 2010 Afghanistan hebben verlaten nadat de familie van N. (...) telkens de huwelijksaanzoeken van uw familie weigerde (verklaring volgend verzoek, punten 1, 5, 16 & 19). Echter, geeft u nog steeds geen informatie over de problemen die u en uw familie zouden hebben gekend in de jaren sinds het vertrek van uw zoon in 2010 en jullie verhuis naar Baghlan. Zo heeft u immers als laatste nog meer dan drie jaar verbleven in de stad Herat (verklaring volgend verzoek, punt 16). Er kan dan ook verwacht worden dat u concreet aangeeft welke problemen u en uw familie de jaren voor jullie vertrek dan precies hebben gehad die jullie ertoe zouden hebben gedwongen het land te verlaten.

(...)

Wat betreft de twee door uw moeder neergelegde foto's waarvan zij verklaart dat deze ongeveer 12 jaar geleden werden genomen in Mazar-e Sharif en waarop volgens haar zijzelf te zien is met haar echtgenoot en haar zoon A. (...) (verklaring volgend verzoek moeder (15/29314/Z) dd. 13.07.2020, punt 18), moet (...) worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

In de kopie van een brief van het CGG dd. 06.12.2019 en de kopie van een attest van het CGG dd. 06.12.2019 wordt gesteld dat uw moeder sinds begin 2017 (volgens de brief) dan wel sinds augustus 2017 (volgens het attest) op het CGG in begeleiding is en ze er op regelmatige basis een afspraak heeft bij de psychosociale begeleider en een psychiater. Ook wordt in de brief gesteld dat de klachten van uw moeder van depressieve aard zijn en blijven persisteren. Zo heeft ze last van onder andere prikkelbaarheid en cognitieve problemen. Echter, er wordt nergens gewag gemaakt van welke cognitieve problemen uw moeder heeft en in welke mate en wanneer deze tot uiting komen. Ook wordt in de brief geschreven dat uw moeder lijdt aan posttraumatische stressstoornis en problemen verbonden aan de sociale omgeving. Tevens blijkt uit deze brief dat uw moeder op het moment van opmaak van de brief twee medicijnen inneemt. Omtrent deze brief en attest van het CGG moet worden beklemtoond dat een arts weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van de psychische problemen van uw moeder, zodat de medische attesten geen sluitend bewijs vormt van de door uw moeder en u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten.

Omwille van bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw verklaarde problemen niet kunnen aantonen."

Verzoekende partijen slagen er niet in om deze motieven te ontkrachten. Zij vergenoegen zich er immers toe eenvoudigweg te verwijzen naar de eerder door hen afgelegde verklaringen en de ter staving van deze verklaringen neergelegde stukken. Hiermee doen zij in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, inzake de door hen afgelegde verklaringen en de door hen neergelegde stukken gedane, pertinente en terechte vaststellingen.

Voor het overige laten verzoekende partijen de voormelde motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat verzoekende partijen in het kader van hun voorliggende, tweede verzoek om internationale bescherming weliswaar een aantal bijkomende verklaringen aflegden, doch dat zij er daarbij geenszins in zijn geslaagd om deze verklaringen aannemelijk te maken en/of deze verklaringen te staven aan de hand van de nodige objectieve en overtuigende bewijsstukken. Ingevolge de voormelde vaststellingen kan niet het minste geloof worden gehecht aan de beweerde identiteit, regio van herkomst, situatie, verblijfplaats(en), levensloop en vluchtmotieven van verzoekende partijen. Derhalve is de verwijzing door verzoekende partijen naar hun verklaringen dienaangaande verder niet dienstig en kunnen deze verklaringen en de ter staving hiervan neergelegde stukken niet worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Waar verzoekende partijen gelet op de heden voorgelegde stukken aantonen dat A.A. de zoon van eerste verzoekster, respectievelijk de broer van tweede verzoekster is, dient te worden opgemerkt dat verzoekende partijen te dezen en gelet op hun hoger vastgestelde, manifest leugenachtige verklaringen omtrent hun beweerde identiteit, regio van herkomst, situatie, verblijfplaats(en), levensloop en vluchtmotieven niet met hun verwijzing naar hun familieband met deze persoon kunnen volstaan om ook in hunner hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Dient immers te worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve niet louter steunen op een familielid dat wel internationale bescherming heeft verkregen en dienen, dit op een voldoende concrete en onderbouwde manier, aan te tonen dat zij in hun land van herkomst daadwerkelijk en persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op ernstige schade lopen. Hier blijven zij, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Hoe verzoekende partijen aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen met hun verwijzing naar hun beweringen omtrent de opeenvolgende adressen van de echtgenoot van eerste verzoekster in Afghanistan, Pakistan en Tadzjikistan – beweringen die zij overigens evenmin staven aan de hand van

enig begin van bewijs en waaraan gelet op het gegeven dat verzoekende partijen blijkens het voorgaande leugenachtige verklaringen aflegden over zowat alle overige aangevoerde elementen bezwaarlijk enig geloof kan worden gehecht – kan niet worden ingezien.

Met hun verwijzing naar de situatie in Afghanistan, onder meer deze voor een vrouw die psychische problemen kent en lange tijd werd gescheiden van haar man en voor een ongehuwde jongedame, kunnen verzoekende partijen evenmin afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoekende partijen moedwillig weigeren klaarheid te scheppen over en het onmogelijk maken een duidelijk zicht te krijgen op hun werkelijke identiteit, situatie, verblijfplaats(en), levensloop en vluchtmotieven. Daardoor maken zij het, dit door hun eigen toedoen, onmogelijk om hun werkelijke nood aan internationale bescherming in te schatten, is hun daarenboven niet-gestaafde en niet nader uitgewerkte, algemene verwijzing naar de situatie in Afghanistan verder niet dienstig en kunnen zij hiermee geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Verzoekende partijen dienen het bestaan van een nood aan bescherming in de zin van voormelde artikelen immers *in concreto* aannemelijk te maken en kunnen daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Zij dienen tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en hun persoon. Hier blijven zij, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke. In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoekende partijen voor hun komst naar België, over hun reële problemen en situatie en over de vraag of zij, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig zijn uit of kunnen verblijven in een land of regio waar geen risico op vervolging of ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partijen zelf menen dat zulk risico in hunner hoofde niet voorhanden is.

Tot slot kan geenszins worden ingezien hoe het betoog van verzoekende partijen omtrent het gegeven dat Kabul in hunner hoofde niet kan worden beschouwd als intern vestigingsalternatief te dezen dienstig zou kunnen zijn. Van een toepassing van zulk intern vestigingsalternatief ten aanzien van hun persoon, is er *in casu* immers geen sprake.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengen verzoekende partijen geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT